

Abstrakt

Tato bakalářská práce se zabývá vztahy mezi Rumunskem a Sovětským svazem v 50. a 60. letech 20. století. Zkoumá, jaké faktory měly vliv na vztahy mezi Bukureští a Moskvou. Po smrti J. V. Stalina došlo k uvolnění vztahů v rámci východního bloku. Rumunští komunisté pod vedením Gheorgiu-Deje měli ambiciózní plány na industrializaci země, které jim měly zajistit národní svrchovanost. Klíčovým prvkem byl odchod sovětských jednotek ze země v roce 1958. Chruščovova kritika kultu osobnosti J. V. Stalina a politika mírové koexistence se západem umožnila, aby Rumunsko začalo razit svou vlastní cestu k socialismu, která spočívala v polycentrickém vnímání komunistického hnutí, národní suverenity a nezávislosti. Ke sporům mezi oběma zeměmi došlo nejen v bilaterálních vztazích, ale i v mezinárodních organizacích východního bloku – v RVHP a ve Varšavské smlouvě. Nepříjatelný byl pro Rumuny sovětský návrh na hospodářskou specializaci, i na transformaci Varšavské smlouvy v nadnárodní orgán. Podporu pro vlastní hospodářské plány se snažilo Rumunsko najít u maoistické Číny. Svou odmítavou pozicí k sovětským návrhům se Rumunsko vymykalo od většiny ostatních socialistických zemí v Evropě. Po nástupu Ceaușesca ještě více zesílil nacionální faktor ve vztazích vůči SSSR. Zcela odlišnou roli od ostatních zemí Varšavské smlouvy pak hrálo Rumunsko při invazi Varšavské smlouvy do Československa v srpnu 1968, která nakonec upevnila vnitropolitickou pozici Ceaușesca.